

genre MUSICAL

Titel De marathon

Door KemnaSenf en Luxor Theater

Gezien 19/3, Nieuwe Luxor, Rotterdam

Te zien De La Mar Theater Amsterdam, 2-14/5

Aantal sterren 4

De marathon: typisch Acda-geluid in tijgerprint

De grote vraag vooraf was of de musicalversie net zo goed zou worden als de film De marathon. Was die film over de vier hardlopende automonteurs wel materiaal voor een musical? Was het mogelijk om zo'n succesfilm, waarbij de lach en de traan zo dicht bij elkaar lagen, op de planken te brengen? Het antwoord is ja. De musical is een bijzonder geslaagde en unieke productie vol Rotterdamse humor geworden.

Gisteravond bij de première in Rotterdam zat de sfeer er in de zaal al goed in. Veel mensen hadden zich gehouden aan de dresscode van 'campingsmoking'. Dus een hoog gehalte aan felgekleurde trainingspakken, tijgerprints, zweetbandjes en sokken in slippers. De musical begint met Griekse kostuums, uit de tijd waarin de marathon ontstond. Thomas Acda's eerste liedje is vrolijk en onmiskenbaar zijn sound. Dat typische Acda-geluid blijft en als je niet houdt van zijn muziek, met een melodelijn die aan het eind van de zin vaak omlaag gaat, is het lastig. Maar uiteindelijk niet al te storend, want de hilariteit en ontroering in de musical hebben de overhand. De makers hebben recht gedaan aan het script van Martin van Waardenburg en Gerard Meuldijk. Veel is letterlijk overgenomen, tot en met de foute en grove grappen van de mannen aan toe. Natuurlijk zijn de liedjes toegevoegd en verder zijn bijzonder inventieve oplossingen gevonden voor wat onmogelijk was op het toneel. Het enige wat soms stoort zijn enkele rigoureuze overgangen.

De marathon gaat over de noodlijdende garage van Gerard. Bij hem is ook nog kanker geconstateerd, wat hij (bijna) niemand vertelt. Zijn collega's en hij besluiten de garage te redden door de marathon van Rotterdam te lopen en zich te laten sponsoren. Yusuf, de allochtone collega met marathonervaring, traint hen. Dat mondt uit in een bijzonder geestig lied, met een hilarische choreografie met loopbanden. Elk karakter komt goed uit de verf. Zoals de homoseksuele Nico (Dennis Willekens), die verliefd wordt op Ken (Robbert van den Bergh). Leo (Kees Boot) die problemen heeft met zijn vriendin. En Kees (Michiel Nooter) die weinig vrijheid krijgt van zijn streng christelijke vrouw Jolanda (Lucretia van der Vloot). Zij zorgt voor het onverwachte hoogtepunt met een swingende gospel in kerkdecor. Jammer dat zij haar stem niet vaker mocht verheffen.

Naar het eind toe wordt het steeds stiller in de zaal, zeker als Gerard de finish niet haalt en in het ziekenhuis belandt. Het duet met zijn zoon Harry (Terence van der Loo) is net zo ontroerend als het lied dat zijn vrouw Lenie (Jelka van Houten) zingt over het geregeld van de begrafenis. Of er uiteindelijk bij het naderen van de finish tranen over de trainingspakken rolden, geen idee. Maar kippenvet, dat had iedereen.

Madeleine Rood